

PAPA FRANJO

Bolne podjele među kršćanima

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 8. listopada 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U posljednjim smo katehezama pokušali približiti narav i ljepotu Crkve te smo se pitali što za svakog od nas znači biti dijelom toga naroda, Božjeg naroda koji je Crkva. Ne smijemo međutim zaboraviti da postoji mnoštvo braće koja dijele s nama vjeru u Krista, ali pripadaju drugim vjeroispovijestima ili tradicijama različitim od naše. Mnogi su se pomirili s tom podjelom – i u našoj Katoličkoj Crkvi su se s tim pomirili – koja je tijekom povijesti često bila uzrokom sukobâ i patnji, pa i ratova i to je jedna sramota! Ni danas odnosi nisu uvijek prožeti poštivanjem i srdačnošću... Ali, pitam se: kako se mi postavljamo prema svemu tome? Jesmo li se i mi pomirili, ako ne čak i postali ravnodušni na tu podjelu? Ili čvrsto vjerujemo da se može i da se mora kročiti u pravcu pomirenja i punog zajedništva? Puno zajedništvo, to jest moći svi zajedno biti u dioništvu tijela i krvi Kristove.

Podjele među kršćanima ne samo da ranjavaju Crkvu već ranjavaju i Krista, i mi tako podijeljeni zadajemo ranu Kristu: Crkva je naime tijelo čija je glava Krist. Znamo dobro koliko je Isusu bilo na srcu da svi njegovi učenici ostanu ujedinjeni u njegovoj ljubavi. Dovoljno se sjetiti njegovih riječi koje Ivan donosi u sedamnaestom poglavlju svoga Evanđelja, molitve koju je uputio Ocu neposredno prije muke: "Oče sveti, sačuvaj ih u svom imenu koje si mi dao: da budu jedno kao i mi" (Iv 17, 11). To je jedinstvo bilo ugroženo još dok je Isus bio među svojim: u Evanđelju se

naime spominje kako su apostoli među sobom raspravljali o tome tko je najveći, najvažniji (usp. Lk 9, 46). Gospodin je, međutim, veoma insistirao na jedinstvu u Očevo ime i time nam stavio do znanja da će naš navještaj i naše svjedočenje biti to vjerodostojniji što budemo prednjačili u življenju u zajedništvu i uzajamnoj ljubavi. To je ono što su njegovi apostoli, milošću Duha Svetoga, kasnije duboko shvatili i primili k srcu, tako da će sveti Pavao zaklinjati korintsku zajednicu ovim riječima: "Zaklinjem vas, braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista: svi budite iste misli; neka ne bude među vama razdora, nego budite savršeno istog osjećanja i istog mišljenja" (1 Kor 1, 10).

Tijekom svoje povijesti, Crkva je napastvovana od zloga, koji je nastoji podijeliti, i nažalost je bila označena teškim i bolnim podjelama. Te su podjele katkad trajale dugo, sve do danas, zbog čega je sada teško rekonstruirati sve razloge i prije svega pronaći moguća rješenja. Razlozi koji su doveli do raskolâ i podjelâ mogu biti najrazličitiji: od razmimoilaženja u dogmatskim i moralnim polazištima i različitih teoloških i pastoralnih shvaćanja, do političkih i praktičnih razloga, pa sve do sukobâ zbog nesklonosti i osobnih ambicijâ... Jedno je sigurno: na jedan ili drugi način, u pozadini tih razdora uvijek se kriju oholost i sebičnost, koji su uzrok svakom neslaganju i koji nas čine netolerantnima, nesposobnima slušati i prihvaćati onoga koji ima viđenje ili stav različit od našega.

Imajući sve to pred očima, postoji li nešto što svaki od nas, kao članovi svete majke Crkve, možemo ili moramo učiniti? Nedvojbeno je da ne smije izostati molitva, u kontinuitetu i u zajedništvu s Isusovom, molitva za jedinstvo kršćana. A zajedno s molitvom, Gospodin od nas traži novu otvorenost: traži od nas da se ne zatvaramo dijalogu i susretu, nego da prihvatimo sve ono vrijedno i pozitivno što nam pruža također onaj koji misli drukčije od nas ili zauzima drukčije stavove. Traži od nas da ne upravljamo pogled na ono što nas dijeli, već radije na ono što nas ujedinjuje, nastojeći bolje upoznati i ljubiti Isusa i dijeliti bogatstvo njegove ljubavi. A to konkretno podrazumijeva prianjanje uz istinu, zajedno sa sposobnošću da jedni drugima opraštamo, da se osjećamo dijelom iste kršćanske obitelji, da jedni druge smatramo darom i da činimo mnoge stvari zajedno, kao i djela ljubavi.

Bolna je istina da podjele postoje, da postoje podijeljeni kršćani, mi smo međusobno podijeljeni. Ali svi imamo nešto zajedničko: svi vjerujemo u Isusa Krista, Gospodina. Svi vjerujemo u Oca, Sina i Duha Svetoga i svi kročimo zajedno, svi smo na putu. Pomažimo jedni druge! Ali misliš li ti tako, misliš li ti tako... U svim zajednicama ima dobrih teologâ: neka oni razgovaraju, neka oni traže teološku istinu jer je to dužnost, ali mi kročimo zajedno, moleći jedni za druge i čineći djela ljubavi. I tako činimo zajednicu na putu. To se zove duhovni ekumenizam: kročiti putom života svi zajedno u našoj vjeri, u Isusu Kristu Gospodinu. Kaže se da se ne

smije govoriti o osobnim stvarima, ali ne mogu tome odoljeti. Govorimo o zajedništvu... uzajamnom zajedništvu. Danas sam toliko zahvalan Gospodinu jer se danas navršava 70 godina kako sam primio prvu pričest. Ali svi moramo znati da primati pričest znači ući u zajedništvo s drugima, u zajedništvo s braćom naše Crkve, ali također u zajedništvo sa svima onima koji pripadaju različitim zajednicama ali vjeruju u Isusa. Zahvaljujmo Gospodinu za naše krštenje, zahvaljujmo Gospodinu za naše zajedništvo, i da tim zajedništvom na kraju budu svi obuhvaćeni, svi zajedno.

Dragi prijatelji, kročimo naprijed prema punom jedinstvu! Povijest nas je razdijelila, ali smo na putu prema pomirenju i zajedništvu! I to je istina! I to moramo braniti! Svi smo zajedno na putu prema zajedništvu. I kada se cilj čini previše dalekim, gotovo nedostižnim, i osjećamo da nas obuzimaju obeshrabrenje, neka nas hrabri misao da Bog ne može zatvoriti uho na glas svoga Sina Isusa i ne uslišiti njegovu i našu molitvu, da svi kršćani uistinu budu jedno.